

[Christmas Møller.]

„de arbejdsløse truede med at smide mig ud ad Vinduet, og de var i det hele taget meget aggressive i deres Optræden. Saa vidt vi ved, staar københavnske Kommuniste bagved hele Affæren“

o. s. v., saa tror jeg, at den højtærede Justitsminister, naar han tænker paa den gældende Straffelov og de Bestemmelser, der indeholdes i dens § 112, maa tænke paa, at det drejer sig ikke blot om det ganske vist betydningsfulde Spørgsmaal om nogle Optøjer paa Gaden og Ordenen der, men om det endnu mere betydningsfulde Spørgsmaal, om en lovligt valgt Forsamling, et kommunalt Raad, har kunnet føre sine Forhandlinger, uden at det har været truet paa den Maade, der her har været Tale om. Jeg tror derfor, at Justitsministeren, hvis han ikke gennem de andre Ministre kan give Erklæring allerede nu her i Aften, maa finde Anledning til senere at give Erklæring om hele dette Forhold og drage Omsorg for, at der bliver taget fat paa Sagen paa en saadan Maade, at der ikke i den vage Maade, den eventuelt kunde tænkes taget paa, ligger en Opfordring til Gentagelse.

Jeg skal derefter vende mig med nogle Bemærkninger til de Talere, som, efter at jeg havde Ordet første Gang, har haft Ordet, og først sige til det ærede Medlem Hr. Rager, at han ved jo udmærket godt, at han aldeles ikke ud fra min Omtale af de forskellige Prisniveauer — det paa 100 og det paa 200 — kan slutte, at man skulde kræve Lønningerne nedsat til det halve. I min Finanslovtale gjorde jeg opmærksom paa, at for Landbrugets Vedkommende var Forholdet det, at samtidig med, at de arbejdede med dette meget lave Indtægtsniveau i Forhold til Udgiftsniveauet, afbødedes det noget derved, at Produktionen var øget betydeligt; men det ærede Medlem Hr. Rager vil vel ikke bestride, at vi ikke fortsat her i Landet kan have saa forskellige Prisolikaar at arbejde under, og jeg vil gerne bede det ærede Medlem Hr. Rager om at udtale sig herom.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Rager videre, at selv om man nu ikke kunde være enig i de Betragtninger, som er anført fra konservativ Side om, at der ikke var gjort tilstrækkeligt overfor Arbejdsløsheden og Beskæftigelsen, saa gik det ærede Medlem ind paa denne Betragtning, og saa sagde det ærede Medlem, at saa vilde det jo alligevel være saaledes, at man ved den Optræden, det konservative Parti udviste, rettede Bager for Smed, idet man lod det gaa ud over de uskyldige. Jeg tror ikke, det ærede Medlem

har Ret i denne Betragtning. Det maa jo dog virkelig være saaledes, at man ikke fra Regeringens og Regeringspartierne Side kan tro det muligt, at man, fordi man ikke vil vandre de positive Veje, vi mener der i denne Situation bør vandre, kan tvinge os til at gennemføre en Understøttelsespolitik, saaledes som man nu ønsker det.

Til den højtærede Socialminister skal jeg gøre et Par enkelte Bemærkninger. Den højtærede Socialminister var, forekommer det mig, særdeles vred, overordentlig ophidset over den Stilling, Oppositionspartierne her i Salen har taget, og navnlig syntes Socialministeren at være vred over, at jeg atter spurgte om, hvad Regeringen i denne Situation havde udrettet, og vi fik derefter en Tale noget nær den samme som den, Statsministeren holdt for nogle Uger siden. Jeg tror jo, alle vil erkende, at de allerfleste af de Foranstaltninger er enten gamle Travere eller er Foranstaltninger, som kunde være gennemført under en hvilken som helst Regering. Men det, der gælder om denne Regering, og det, der gælder om Socialministerens Parti, er, at Regeringen og Partiet paa en ganske særlig Maade bød sig til med Hensyn til at klare Erhvervskrisen. Og det har undret mig overordentlig meget, at den højtærede Socialminister ikke i Stedet for at gaa den Vej nogenlunde at ville kræve dette Forslag gennemført, og i det Øjeblik, han ikke kunde faa det gennemført, saa true med, saaledes som han gjorde det i Eftermiddags, at ville sige: billigere skal jeg som Socialminister nok sørge for, at Ordningen ikke bliver, hvis dette Forslag ikke bliver gennemført — ikke i Stedet for at gaa denne Vej, som han kunde sige sig selv ikke var meget fremkommelig, har taget Hensyn til de Betragtninger, der naturligvis ogsaa er fremført i Udvalget med Hensyn til at optage en Forhandling om en fælles Krisekasse eller optage en Forhandling om en Løsning af hele Arbejdsløshedsunderstøttelsesproblemet, saaledes at den ordinære Understøttelse, som Tingene har udviklet sig, mere blev Arbejdernes egen Sag, og den ekstraordinære klarede man ad de Veje, som her har været nævnt. Det undrer mig, at den højtærede Minister ikke — i Stedet for at afvise dette og stille sig saa uforstaaende heroverfor — har set, at der deri laa fra vor Side en Udtalelse om, at man meget vel ogsaa hos os kunde forstaa, at Vanskelighederne var store, og at vi indenfor de Rammer, vi nu mente var rimelige, naar man gik til at hjælpe paa andre Omraader, ogsaa gerne vilde være med til at hjælpe her. Men det har Socialministeren ikke gjort, han har,